
KATÀLĒPSIS

Maria Carme Roca

PREMI JOAQUIM RUYRA 2012

laGalera50

Un jurat format per Sebastià Alzamora, Francesc Miralles, Ricard Ruiz, Marta Luna i Olga Federico va atorgar a aquesta obra el 39è premi Joaquim Ruyra de narrativa juvenil, convocat per Òmnium Cultural amb la col·laboració de la Fundació Enciclopèdia Catalana.

Primera edició: març de 2013

Aquesta obra és ficció. Qualsevol relació amb la realitat és coincidència.

Disseny de coberta: Damià Mathews

Maquetació: Adriana Martínez

Edició: Marcelo E. Mazzanti

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Maria Carme Roca i Costa, 2013

Autora representada per Silvia Bastos, S.L. Agència literària

© la Galera, SAU Editorial, 2013

per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex

Ctra. BV 2249, Km 7,4

08791 St. Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-560-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4750-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Preludi

Preludi

No em puc moure, la immobilitat és extrema, absoluta.

És el que calia esperar que em passés, perquè no és la primera vegada que jugo a fer-me el mort i ja sé com va, aquest tema, però no deixa de sorprendre'm quan arribo a aquest punt, el de tenir el cos anestesiats i a la vegada estar ben conscient.

El que em fot és quan de vegades perdo la consciència. M'emprenya moltíssim, perquè vull viure amb intensitat cada segon del meu estat catalèptic. Com que l'oïda em funciona de meravella, capto què passa al meu voltant. I la vista també rutlla, si no fos perquè en Gerard m'ha tancat els ulls; diu que li dóna molt mal rollo veure'ls oberts de bat a bat i amb la mirada fixa.

Hòstia, tio, quina frenada! Vigila què fas, coi!

En Gerard m'ha deixat estirat al seient del darrere del cotxe que sovint pispa al seu germà gran. De la sotragada, ha anat de poc que no caic i em foto de lloros.

La pega és que no em puc queixar, estic mut com un totxo. Tot el que sigui moviment està anul·lat temporalment. I ara mateix m'hauria agradat dir a en Gerard que faci el favor d'anar amb compte, que no és el moment més oportú perquè ens aturin els mossos.

En general, en Gerard condueix bé, però avui no va fi. Des que hem sortit del pàrquing de la disco que ja ho he notat. Està empenyat, n'estic segur.

Sempre li dic que és millor que esperem que em passi l'efecte dins del cotxe, ben aparcats. I en el cas que preguntí algú, podrà dir que dormo la mona. I si la cosa es complica i apareix una ànima caritativa o que vetlla per l'ordre i acabem en un hospital... el màxim que pot passar és que s'adonin que he esnifat coca. I punt.

Sí, la cocaïna em va molt bé per adquirir de manera pas-satgera l'aspecte d'un «fiambre». Tinc una fórmula genial: catalèpsia + cocaïna = cadàver eventual.

I a donar la nota, que són quatre dies!

I n'estic segur, que la dono, perquè en tinc proves. En Gerard m'ha fet fotos i ha gravat vídeos. Impressiono una mica, la veritat, perquè em queda el rostre demacrat i enfonsat (amb els ulls oberts guanyo moltíssim).

No descarto penjar-ho al *youtube*, però encara no ho faré.

Llàstima que en les imatges no es detecti que quedo fred, que el pols se m'atura i la respiració se m'alenteix de manera que sembla inexistent.

Fluctuar entre la vida i la mort em diverteix, millor dit, m'excita, és un repte que em té abduït. Lluny de deixar-me

enxampar pel pànic, com els catalèptics que en segles anteriors es despertaven empresonats a les tombes, em converteixo en un ésser poderós. I original, perquè no conec ningú més que ho faci, això. De fet, no sé de cap altra persona que pateixi catalèpsia. I si l'epilèpsia que també sofreixo en lloc de ser *light* fos potent, l'espectacle afegit que oferiria de baves escumejants i mossegades a la llengua seria espantós. Però no, el tema epilèptic només m'ha provocat, i en comptades ocasions, pèrdua del coneixement.

Avui ha estat molt bé. Cal dir que no només és mèrit nostre, perquè quan et trobes amb fauna tipus *cani*, la gresca està servida, donen molt de joc. En canvi, la vegada anterior, va ser un avorriment. Havíem anat a una discoteca *fashion* del passeig marítim de Barcelona, no vam escollir bé els «agressors» i així que van veure merder van fotre el camp; eren uns *pijos* massa conservadors i cagats. O potser era cosa del dia, perquè abans no ens havien permès l'entrada a una disco del carrer Tuset. No per l'aspecte, no, que prou vam procurar d'anar ben encamisats i ensabats, sinó perquè jo encara tinc disset anys i el segurata de l'entrada no va estar per orgues.

Apa, tio! A aquest pas em deixaràs estampat al sostre!

I para de fumar, collons!

Molta catalèpsia i epilèpsia, però el que necessito ara és una bona dosi de telepatia per dir-te que estiguis més atent al volant.

Jo no et puc transmetre què penso, però sí que intueixo què penses tu.

N'estàs tip, oi?

La manera com respires, els esbufecs que deixes anar entre calada i calada, em diuen que tens els ous plens d'aquesta història.

Doncs em sap greu, xato, perquè encara no hem acabat. Encara no saps res de la meva gran idea, una idea que en el fons també t'agradarà.

Hauré d'esperar, però, que et passi l'empenyada.

Cap problema, tot al seu temps.

Una estona abans...

No era la primera vegada que es ficaven en embolics. L'Eric i en Gerard eren uns experts provocant conflictes. No sempre en tenien la intenció, perquè sovint només volien passar la nit amb l'únic objectiu de divertir-se, però aviat s'apuntaven a fer besties passades de rosca.

Aquell divendres havien escollit una discoteca situada enmig d'un polígon industrial aïllat de la població. En general, a dins de les discos es comportaven. No per responsabilitat, sinó perquè els segurates prou que s'ocupaven de vetllar per l'ordre i intervenien al més mínim incident. Però, a fora, ja era una altra història.

—Som-hi, Gerard, sortim que ja estic a punt —va dir l'Eric apartant-se de la barra, després de deixar-hi el got buit del cubata que havia consumit.

En Gerard el va seguir fent una ganyota de complicitat. L'Eric va intuir aquella expressió tan peculiar del seu amic, tot i que era difícil de distingir entre les ombres que pul·lulaven per la

sala macro mentre el Dj resident, el guru nocturn, feia botar la penya amb moviments enfervorits.

Quan van sortir, es van topar amb el fred intens de gener. En un gest gairebé idèntic, els dos nois es van aixecar el coll de la jaqueta de cuir que vestien, la de l'Eric marró, la d'en Gerard negra.

A aquelles hores —faltava poc perquè fossin les quatre—, el pàrquing i la zona circumdant eren terra de ningú, un escenari propens al xivarri causat per personal divers disposat a esbatussar-se. Resguardats als seus carros de combat, les criatures de la nit esperaven el moment oportú per sortir del cau.

Van fer un recorregut per la zona de l'aparcament a la recerca dels elements adequats per a l'escena que es proposaven interpretar. Calia un petit grup no superior a quatre persones, que els possibles mascles components fossin prou escardalencs i no més de dos. I que les probables fèmimes acompanyants no mostressin traces d'intervenció quan comencessin a repartir hòsties. De fet, la combinació ideal era la de tres, dos nois i una noia.

La música *hardcore* que encara ressonava fort a l'oïda de l'Eric i en Gerard acompanyava les seves passes. L'empremta de la sola de les vambes anava quedant estampada damunt de l'asfalt humit de matinada.

Després d'una breu inspecció, es van aturar. En Gerard va aprofitar la parada per encendre una cigarreta. Va aspirar fort la primera calada i va deixar anar lentament el fum, que aviat es va confondre amb la boira pixanera creixent.

—Què et semblen, aquells pelats? —va preguntar l'Eric indicant amb els ulls un parell de xicots que es recolzaven da-

munt d'un cotxe, un Hyundai de color verd moc que amb tota seguretat havia patit una tunejada casolana.

En Gerard els va gaitar uns instants sense dissimular i va assentir amb el cap donant la seva conformitat.

—A dins del cotxe hi ha dues «Jessis»... —va afegir l'Eric

—Ja ens va bé, les ties sempre fan ambient... —va afirmar en Gerard, tornant a fer aquella ganyota que reblava la conxorxa. I, plegats, van anar directes cap al Hyundai.

Així que es van adonar que uns desconeguts se'ls acostaven, els dos xicots van interrompre l'animada xerrada que mantenien i van deixar la postura relaxada, tot adoptant una actitud d'alerta.

Les noies, des dels seients de darrere del cotxe, es van limitar a observar els nouvinguts.

L'Eric i en Gerard es van plantar davant dels nois amb el posat desafiador d'aquell que va disposat a conquerir un territori.

Un dels nois va fer una passa cap a ells, potser per interceptar-los. El seu company el va seguir, però amb parsimònia, mentre feia giravoltar mecànicament les claus del Hyundai.

—Ets en Jonathan? —va demanar l'Eric al que s'havia avançat primer.

—*¿Qué pasa?* —va tallar el xicot.

—*Pues... que hace frío y echo en falta un poco de nieve...*

—*¡No te jode, el poeta!* —va respondre el suposat Jonathan.

—En tens o no? —va preguntar l'Eric sense immutar-se—. *Me han dicho que tú me la pasarías.*

—*¡Putos pijos! ¡Iros a la mierda!* —va cridar l'altre.

—Ei, ei, calma, tios —va argumentar l'Eric, aixecant els

braços i mostrant els palmells de les mans en un gest pacificador—, que només volem fer negocis...

—*¡A la mierda, digo!* —va cridar en «Jonathan».

—No són gaire ben educats, aquests canis, oi, Eric? —va preguntar en Gerard, sorneguer.

—No, em sembla que necessiten algú que els ensenyi bones maneres —va dir l'Eric a la vegada que clavava una empenta de menyspreu a en «Jonathan».

El seu company va reaccionar de seguida intentant colpejar l'Eric amb les claus a la mà.

—Ui, nen, que això pot fer mal —va respondre l'Eric esquivant-lo amb habilitat, mentre en Gerard li donava un cop de puny contundent a la boca de l'estómac.

El cop va ser precís i el xicot va caure a terra. Li costaria una mica recuperar-se, cosa que ells ja esperaven. L'Eric i en Gerard tenien prou pràctica. Una de les noies va passar al davant del cotxe i va prémer el clàxon.

—No perdis el temps, nena —va remugar en Gerard—, que tothom sap que els canis feu molt de soroll.

La baralla estava servida. L'objectiu de l'Eric i en Gerard era que acabés aviat, però calia fer-ho en el moment oportú.

L'Eric va permetre que en «Jonathan» li fregués el nas amb un cop maldestre.

—Hòstia puta! —va cridar posant-se la mà al damunt del nas, instant que al noi li va servir per agafar una ampolla de vidre que hi havia tirada per terra.

Allò no s'ho esperaven; aquell tio no era tan cagat com havien previst ni es va desconcertar en trobar-se sol enmig d'una trifulga.

—Aquesta és nova, tu! —va exclamar l'Eric—. Un cani que no necessita la *penya*!

En Gerard va haver d'intervenir i amb un cop de peu va treure l'ampolla de la mà d'en «Jonhatan». Si hagués volgut, n'hauria fet miques, d'aquell individu, perquè amb les quatre nocions de taekondo que havia après i la complexió forta que mantenia fent molt d'exercici, en tenia més que suficient per treure-se'l del mig. Però li interessava que donés un bon cop a l'Eric.

La trompada es va produir tot seguit i l'Eric va caure després de topar de costat contra el cotxe.

Estirat damunt del terra, l'Eric va patir una forta convulsió seguida d'uns espasmes curts i intermitents, com si li acabés de passar el corrent elèctric.

Al cap d'uns instants es va quedar quiet, completament inert.

En Gerard es va ajupir al seu costat.

—Malparits! —va cridar.

Els dos nois s'hi van acostar. El que havia rebut el cop de puny a l'estómac acabava d'incorporar-se; li havia costat recuperar l'alè i el dolor encara era intens i l'obligava a caminar acotat.

—*Si casi no le he dado...* —va dir el presumpte botxí.

—Doncs ja ho veus, fill de puta —va replicar en Gerard.

Les dues «Jessis» van sortir del cotxe. En quedar les portes obertes, la música màquina es va deixar sentir amb estridència.

—*¿Qué pasa, Johnny?* —va dir una d'elles.

L'Eric s'havia equivocat de poc: no era un «Jonathan», era un Johnny.

La «Jessi» que havia fet la pregunta va encreuar els braços

damunt del seu cos. Devia notar el fred intens d'un matí d'hivern a punt d'esclatar. Anava només amb una samarreta de tirants que marcava uns pits menuts i fermes molt propis dels setze anys que amb prou feines devia tenir.

L'amiga la va agafar per la cintura i li va fregar la cara amb la seva. Les arracades de totes dues, que ben bé haurien pogut fer servir de polseres, van dringar en topar-se. De les seves cares, impersonals, en destacava la ratlla dels ulls, que semblava traçada amb un Edding 500.

—*¿Se ha desmayado?* —va preguntar una «Jessi», l'última que havia entrat en escena.

—*¡Cállate, Vane!* —va manar en Johnny.

No era una «Jessi»; era una Vane.

En Johnny es va ajupir i va sacsejar l'Eric amb una barreja de suavitat i temor.

—Què fas, inútil? —va cridar en Gerard—. *¿No ves que lo has matado?*

—*¡Que sólo ha perdido el conocimiento, tío!* —va replicar en Johnny.

—*Ojalá, pero no tiene pulso...* —va afirmar en Gerard, que acabava de col·locar els dits índex i mitjà a la caròtida de l'Eric.

El noi, imantat pels ulls esbatanats del presumpte difunt, li va posar la mà damunt del pit. Al cap d'uns instants la va retirar sobtadament com si s'hagués cremat.

La poca llum no ho permetia veure, però en Johnny havia quedat groc com la cera.

En Gerard es va adonar de la seva consternació i la va incrementar sacsejant negativament el cap.

—*¡La culpa es de la mierda que lleva!* —va intervenir el

que havia rebut a l'estómac— *¡Y aún quería más nieve, el tío!*

—*¡Sois una escoria, unos asesinos!* —va escridassar en Gerard—. *¿Sois conscientes de lo que habéis hecho?*

—*¡Vámonos de aquí!* —va cridar la Vane des del cotxe.

En Johnny i el seu company es van quedar uns segons palplantats, valorant què havien fer.

—*¡Os caerá el pelo, el poco que lucís encima de los cabolos huecos!* —bramava en Gerard—. *¡Sé vuestra matrícula y me he quedado con vuestras caras!*

—*¡Vámonos ya!* —va cridar l'altra noia.

—*La Jessi y la Vane tienen razón... ¡Vámonos, Johnny!*

Aquella sí, aquella altra sí, que era una «Jessi».

I tots quatre van fugir amb el Hyundai deixant en Gerard blasmant tota mena d'improperis i amenaces amb el puny alçat i clamant al cel que els perseguiria mentre tingués vida. Però va haver d'interrompre el discurs en sentir la remor d'un grup que s'apropava. Es va ajupir, va arrossegar l'Eric per apartar-lo del mig del pas i el va deixar amagat entre dos cotxes. Ell també es va quedar arraulit al seu costat.

En Gerard va pensar que seria mala sort que aquell grup es dirigís cap a on eren ells, ja que hauria de donar explicacions i no en tenia cap ganes. Però no, van passar de llarg.

Li calia anar a buscar el cotxe, el que el bo del seu germà li deixava. Per uns moments no recordava on l'havia aparcats, però de seguida va recuperar la memòria. No era lluny. Amb quatre gambades va arribar fins al cotxe i el va dur ben a prop d'on havia deixat l'Eric. Era un avantatge que el seu amic fos prim, però, tot i així, i malgrat la força que tenia ell, li costà de col·locar l'Eric a dins, damunt del seient del darrere. Ja sabia

com fer-ho: obria les dues portes després d'haver deixat assegut l'Eric sobre el terra, amb l'esquena recolzada al cotxe. Tot seguit, anava per l'altra banda i, agafant-lo per sota les aixelles, el feia lliscar pel seient fins a acomodar-lo.

Suat per l'esforç, i encara sort que s'havia tret la jaqueta de cuir, es va asseure al seient del davant i va esbufegar. Va abaixar la finestra i va encendre una cigarreta, que va assaborir. Va mirar el rellotge. Encara quedava una estona perquè la discoteca tanqués, si fa no fa la mateixa perquè l'Eric recuperés els sentits.

A en Gerard l'inquietava aquell període d'espera. No podia evitar de pensar que potser l'Eric havia mort de veritat, que havia calculat malament la dosi de cocaïna que necessitava per potenciar l'efecte de la catalèpsia, el trastorn neurològic que el deixava paralitzat, totalment rígid i amb les constants vitals imperceptibles. Talment com un mort.

Va llençar la burilla a terra amb ràbia. I va decidir arrencar el cotxe.

N'estava fart, d'aquell joc, i esperava que l'Eric acceptés de bon grat posar punt i final a aquells divendres embogits.

L'Eric li assegurava que no corrien cap risc, que ell ho controlava.

En Gerard ja ho sabia, que si arribava el cas i algú s'entossudia a dur-lo a un hospital l'únic que passaria és que descobrien que estava malalt. I ells mateixos no tenien per què estar informats dels possibles efectes de la cocaïna.

Potser sí, però en Gerard s'havia atipat d'aquella bestiesa que primer l'havia divertit. I tant, havia de reconèixer que la primera vegada va xalar. Era impagable contemplar les cares dels «agressors», la impotència que devien sentir de saber que ha-

vien mort una persona. Però, després d'unes quantes vegades, ja n'hi havia prou. Avui mateix havia temut que aquell Johnny li esberlés el cap amb l'ampolla. I no sempre podria esnifar en el moment oportú la dosi que provocava la caiguda «letal», tot simulant un cop rebut al nas.

Prou.

Si l'Eric volia emocions fortes, que fes puenting o conduís contra direcció per les autopistes quan es tragués el carnet de conduir. O que conduís sense carnet, tant se val.

A més, hi havia un altre motiu, el principal que enfurismava en Gerard, sobretot perquè l'Eric no l'havia compartit amb ell. Aquesta nit n'havia estat conscient. El cor li deia que el seu amic ocultava alguna intenció que anava més enllà d'una broma de mal gust.